

Asia: VN/23654/2021

Luonnos hallituksen esityksestä eduskunnalle arkistolain ja Kansallisarkistosta annetun lain muuttamisesta/Regeringens proposition till riksdagen med förslag till ändring av arkivlagen och lagen om Riksarkivet

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Opetus- ja kulttuuriministeriö on pyytänyt lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle arkistolain ja kansallisarkistosta annetun lain muuttamiseksi. Tuomioistuinvirasto pitää lakimuutoksen keskeisimpiä tavoitteita – sähköisen arkistoinnin ja sähköisen arkistoinnin palveluiden edistämistä, tiedonhallintaa, tietosuojaa, asiakirjajulkisuutta sekä asiakirjahallintoa ja arkistotointa ohjaavien säännösten yhtenäistämistä sekä Kansallisarkiston roolin ja toimivallan selkeyttämistä tärkeinä edistettävänä asioina. Tuomioistuinvirasto kiinnittää launnossaan huomiota seuraaviin hallituksen esityksen ja ehdotettujen säädösmuutosten kohtiin.

Ehdotettu lakimuutos toisi mukanaan uusia arkistotoimeen liittyviä käsitteitä, jotka paremmin vastaavat nykyistä digitaalista toimintaympäristöä ja tiedonhallinnan sääntelyä. Lain 1 ja 2 §:ssä määritellään, että lakia sovellettaisiin tiedonhallintalaissa määriteltyihin tiedonhallintayksiköihin, joista arkistolaissa käytettäisiin jatkossa termiä arkistotoimija. Tuomioistuinvirasto pitää hyvänä, että arkistotoimen vastuut kohdistuisivat lähtökohtaisesti tiedonhallintayksikköön, jotta sääntely ja järjestämisvastuut olisivat näiltä osin yhdenmukaiset tiedonhallintalain kanssa. Tuomioistuinvirasto-tiedonhallintayksikön yhteydessä toimii kaksi itsenäistä viranomaista, tuomarivalinta- ja tuomarinkoulutuslautakunta. Esityksestä jää vielä epäselväksi, mikä näiden viranomaisten, jotka aiemmin ovat olleet itsenäisiä arkistonmuodostajia, rooli suhteessa tiedonhallintayksikkö arkistotoimijaan jatkossa olisi.

Ehdotetun lain 6 §:n mukaan arkistotoimeen kuuluisivat asiakirjat, joihin sovelletaan viranomaisen toiminnan julkisuudesta annetun lain 5 §:ssä määriteltyä viranomaisen asiakirjan käsitettä. Tiedonhallintalakia sovelletaan taas tietoaineistoihin, jotka voivat koostua asiakirjoista, mutta myös muista vastaavista tiettyyn viranomaisen tehtävään tai palveluun liittyvistä tietojoukoista. Tuomioistuinvirasto esittää harkittavaksi, tulisiko myös arkistolakia soveltaa tietoaineistoihin, jotta

sääntely olisi yhdenmukaista tiedonhallintalain kanssa. Tiedonhallintalain 21 § muun muassa edellyttää, että tietoaineistoille tulee määritellä säilytysajat. Ehdotetussa arkistolaissa taas arkistointi ja arkistotoimen tehtävät kohdistuisivat tiedonhallintalaista poiketen asiakirjoihin. Lisäksi ehdotetussa pykälässä säädettäisiin, että arkistotoimeen kuuluvat asiakirjat, jotka ovat saapuneet arkistotoimijalle sen tehtävien johdosta tai syntyneet arkistonmuodostajan toiminnan yhteydessä. Tulisiko pykälässä viitata myös viranomaisen asiakirjan käsitteeseen, eli arkistotoiminta kohdistuu lähtökohtaisesti viranomaisen asiakirjoihin? Myös tiedonhallintalakia sovelletaan lähtökohtaisesti viranomaisen asiakirjojen käsittelyyn.

Ehdotetun lain 2 a §:n 1 momentin a-kohdan mukaan arkistoinnilla tarkoitettaisiin asiakirjojen kuvailemista arkistoitavaan tietovarantoon ja tämän säilyttämistä eheänä, luottamuksellisena ja todistusvoimaisena saatavuuden takaavin keinoin. Asiakirja tulee arkistoiduksi säilytysajan päätyttyä, kun se on kuvailtu tietovarantoon eikä sen sisältöä muuteta. Määritelmä ei vaikuta sellaisenaan kovin selkeälle ja se edellyttää tarkennusta, vaikka arkistointia ohjaavia toimia onkin tarkoituksenmukaista tehdä jo asiakirjatiedon käsittely aktiivivaiheessa. Tyypillisesti arkistotoimijalla ei esimerkiksi ole erillistä arkistoitavaa tietovarantoa tai tietovarantoa ei arkistoida kokonaisuudessaan, vaan asiakirjan kuvailu ja elinkaarta ohjaavien metatietojen tuottaminen tehdään operatiivisessa asianhallinnassa/tietovarannossa, josta arkistoitavat tietoaineistot siirretään esimerkiksi Kansallisarkiston ylläpitämään keskitettyyn arkistotietovarantoon. Ehdotettu arkistoinnin käsite vaikuttaa myös ristiriitaiselle tietosuojaa ja tiedonhallintaa ohjaavien säännösten arkistointikäsitteen kanssa, joissa arkistoinnilla tarkoitetaan yleisen edun mukaista pysyvää säilyttämistä/arkistointia tiedon alkuperäisestä käyttötarkoituksesta eroavaan historialliseen ja tutkimukselliseen tarkoitukseen. Näiltä osin sääntelyn tulisi olla yhdenmukaista sen käytännön soveltamisen helpottamiseksi.

Ehdotetun lain 2 a §:n 1 momentin b-kohdassa on uusi arkistometatiedon käsite. Tiedonhallintalain 26 §:ssä on säädetty asianhallinnan pakollisista metatiedoista. Arkistometatiedot vaikuttaisivat olevan osin päällekkäisiä tiedonhallintalaissa määriteltyjen metatietojen kanssa. Arkistometatiedot tulisi määritellä tavalla, joka on yhtenäinen tiedonhallintalain kanssa, jotta metatietojen tuottamisen toteutus on selkeää asiakirjan elinkaaren alkuvaiheessa.

Ehdotetun lain 8 §:ssä säädettäisiin arkistotoimen tehtävien hoitamisesta sekä arkistointia koskevan päätöksen hakemisesta. Tuomioistuinvirasto pitää hyvänä, että kriteerit, joiden perusteella Kansallisarkisto päätöksen antaa, on kirjattu lain tasolle ja että päätös voidaan hakea yhteiselle tietojärjestelmälle myös keskitetysti. Tuomioistuinvirasto kiinnittää huomiota ehdotetun pykälän 2 momenttiin, joka edellyttää, että arkistotoimijan on määrättävä arkistoon siirron arvioitu ajankohta. Ehdotetun lain 14 §:n 7 momentissa kuitenkin säädettäisiin, että Kansallisarkisto päättää arkistoon siirron ajankohdasta kuultuaan asianomaista arkistotoimijaa. Näiltä osin ehdotettu laki vaikuttaa ristiriitaiselle. Lain 9 §:ssä säädettäisiin arkistoinnin vastuuhenkilön nimeämisestä. Lain soveltamisen helpottamiseksi Tuomioistuinvirasto esittää harkittavaksi, olisiko ehdotetussa pykälässä mahdollista määritellä myös arkistoinnin vastuuhenkilön tehtävät.

Ehdotuksen mukaan Kansallisarkistosta annettuun lakiin lisättäisiin uusi 2a -kohta, jossa säädettäisiin tiedonhallintalakia vastaavasti alan asiantuntijaviranomaisen ohjaus- ja arviointitehtävästä, mikä

vaikuttaa perustellulle. Tiedonhallintalaissa tiedonhallintalautakunnan arviointitehtäviin on säädetty lain 3 §:n 3 momentissa soveltamiskoikkeuksia. Hallituksen esityksestä ei käy nyt ilmi, onko vastaavien soveltamiskoikkeusten säätämistarvetta arvioitu tiedonhallintalakia vastaavasti nyt lausuttavana olevassa lakiehdotuksessa.

Ehdotetun arkistolain 14 §

Lausunnon kohteena olevan ehdotuksen 14 §:n 1 momentissa säädetään arkistoitavien asiakirjojen ja niitä koskevien arkistometatietojen siirtämisestä sähköisessä muodossa Kansallisarkistoon. Pykälän 2 momentin mukaan arkistoitavista asiakirjoista, niiden säilyttämisestä ennen siirtoa, siirtokuntoon saattamisesta ja Kansallisarkistoon siirtämisestä aiheutuvista kustannuksista vastaa siirtäjä, mikäli asiasta erikseen muuta sovita Kansallisarkiston kanssa. Ehdotetun pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan, että ehdotettu sääntely olisi yhdenmukainen tiedonhallintalain 19 §:n kanssa, joka edellyttää, että viranomaisen laatima asiakirja sekä viranomaisen vastaanottama pysyvästi arkistoitava tai säilytettävä asiakirja on säilytettävä sähköisessä muodossa. Tuomioistuinvirasto kiinnittää huomioita siihen, että tiedonhallintalain 19 §:ää sovelletaan vain niin sanottuun uuteen tiedonhallintalain voimaan tulon jälkeen syntyneeseen ja käsiteltyyn asiakirja-aineistoon. Nyt lausunnon kohteena oleva 14 § koskisi myös analogisessa muodossa olevaa mahdollisesti useita vuosikymmeniä vanhaa arkistoaineistoa. Tuomioistuimilla on arkistoissaan hyvin mittavasti analogisesti arkistoitua asiakirja-aineistoa.

Tuomioistuinviraston arvion mukaan ehdotettu säännös on toimiva sellaisen syntysähköisen asiakirja-aineiston kohdalla, joka on käsitelty ja joka arkistoidaan modernista SÄHKE-normien mukaisesta tietojärjestelmästä. Sen sijaan haastavampi tilanne on sellaisten analogisten arkistoaineistojen kohdalla, joiden digitaaliseen muotoon muuttaminen jäisi ehdotetun lain myötä siirtäjän/arkistotoimijan vastuulle Kansallisarkiston antamien hävittämiseen tähtäävien digitointikriteeristöjen mukaisesti. Tuomioistuinviraston arvion mukaan ehdotettuun toimintamalliin kytkeytyy ainakin seuraavat haasteet ja riskit.

Arkistoitavan aineiston saattaminen analogisesta muodosta digitaaliseen muotoon Kansallisarkiston antamien hävittämiseen tähtäävien digitointikriteerien mukaan niin, että asiakirjatietojen eheys, autenttisuus, säilyvyys, käytettävyys ja todistusvoimaisuus säilytetään, edellyttää erityistä digitointiosaamista ja tähän tarkoitukseen sopivia laitteistoja. Tuomioistuinvirasto pitää epätodennäköisenä, että digitoinnin edellyttämiä taloudellisia ja osaamisresursseja sekä laitteistoja on mahdollista saada nykyisessä taloudellisessa tilanteessa kattavasti tuleville arkistotoimijoille. Riskinä esitetyssä mallissa on, että työtä siirretään pitkälle tulevaisuuteen, se tehdään erillisenä ostopalveluna tai vajaavilla osaamis- ja laitteistoresursseilla. Edellä kuvatut puutteet saattavat johtaa vastoin lakimuutosehdotuksen tavoitteita kansallisen kulttuuriperinnön säilymisen vaarantumiseen sekä välillisesti myös asiakirjoissa olevien suojaamista edellyttävien tietojen tietoturvan ja tietosuojan vaarantumiseen.

Esityksen kansainvälisestä verrokkimaiden lainsäädäntö- ja toimintamallivertailusta todetaan, että selvityksen aikana ei ilmennyt, että verrokkimaissa analogisia asiakirjoja pyrittäisiin ensisijaisesti siirtämään digitaalisena, kuten Suomessa. Tuomioistuinvirasto pitää tärkeänä, että esityksen perusteluissa avattaisiin ja osana lainsäädännön valmistelua arvioitaisiin tarkasti, miksi Suomessa ollaan valitsemassa verrokkimaista poikkeava tapa siirtää ja saattaa analogiset arkistot digitaaliseen muotoon. Näiltä osin ehdotukset perustelut ja vaikutustenarviointi vaikuttavat vajailta.

Tuomioistuinvirasto esittää jatkovalmistelussa harkittavaksi ja tarkemmin arvioitavaksi, olisiko vanhojen analogisesti arkistoitujen asiakirja-aineistojen digitaaliseen muotoon saattaminen kokonaistaloudellisesti ja työmäärällisesti tarkoituksenmukaisempaa järjestää ainakin valtionhallinnossa niin, että digitoinnista vastaisi keskitetysti yksi taho, kuten Kansallisarkisto, jolle osoitettaisiin tarvittavat resurssit työn tekemiseen. Näin tarvittavat laitteistohankinnat ja osaaminen voitaisiin keskittää yhdelle toimijalle, kuten on tehty valtionhallinnon pysyvästi arkistoitavien asiakirjojen massadigitoointiprojektissa, jolloin asiakirja-aineiston siirtäjä vastaisi lähtökohtaisesti arkistoitavan aineiston järjestämisestä, kunnostamisesta, luetteloinnista ja kuvailusta ennen analogisen aineiston siirtoa Kansallisarkistoon. Toisena vaihtoehtona Tuomioistuinvirasto esittää ehdotetun pykälän 5 momenttiin vahvempaa tarkoituksenmukaisuusharkintaa sille, missä tilanteissa sähköisestä arkistointimuodosta voidaan poiketa esimerkiksi tilanteissa, joissa vanhan aineiston digitointi on erittäin työlästä (aineisto esimerkiksi nidottu vanhojen ohjeiden mukaisesti).

Tuomioistuinvirasto kiinnittää lausunnossaan myös yleisemmin huomiota siihen, että tuomioistuinlaitoksen määrärahat eivät nykyisellään vastaa tuomioistuinten toiminnan edellyttämää tarvetta. Vastaava haaste koskee laajalti koko julkista hallintoa. Lisäksi tuomioistuimilla on käytössään varsin rajalliset resurssit hallinnollisten tehtävien, kuten asiakirjahallinnon ja arkistotoimen, hoitamiseen. Tämän vuoksi olisi tärkeää, että käytössä olevat määrärahat saataisiin mahdollisimman tehokkaasti kohdennettua tuomioistuinten pääasiallisiin tehtäviin, eli lainkäyttöön, jotta esimerkiksi kansalaisten oikeusturva ei vaarannu. Myös tätä taustaa vasten Tuomioistuinvirasto pitää tärkeänä, että digitaalisesti arkistoitavien asiakirjojen digitaaliseen muotoon muuttamista koskevat eri vaihtoehdot arvioidaan huolella lakimuutoksen valmistelun yhteydessä taloudellisten vaikutusten ja eri ratkaisuvaihtoehtojen osalta.

Tuomioistuinvirasto pitää hyvänä, että ehdotettu säännös mahdollistaa myös arkistosiirtojen tekemisen keskitetysti arkistotoimijoiden yhteisesti käyttämästä tietojärjestelmästä. Tuomioistuimet käyttävät pääsääntöisesti tehtäviensä hoitamiseen yhteisiä tietojärjestelmien, jolloin voi olla myös tarkoituksen mukaista, että joitain arkistosiirtoon liittyviä tehtäviä hoidetaan keskitetysti.

Ehdotuksen arkistolain 21 b §

Lausunnon kohteena olevan ehdotuksen mukaan lain 21 b § 1 momentissa säädettäisiin poikkeuksesta julkisuuslain 16 §:n sääntelyyn. Säännöksen mukaan Kansallisarkistolla on oikeus antaa tieto Kansallisarkistoon siirretystä asiakirjasta sähköisesti.

Tuomioistuinvirasto kiinnittää huomiota siihen, että säännöksen soveltamisala näyttäisi koskevan kaikkia sellaisia asiakirjoja ja tietoaineistoja, jotka on siirretty Kansallisarkistoon, ei vain siis säilyttämisvaiheen jälkeisessä yleisen edun mukaisessa arkistointivaiheessa olevia asiakirjoja. Olennaista on tunnistaa, missä vaiheessa Kansallisarkistoon siirretyn aineiston käyttötarkoitus muuttuu yleisen edunmukaiseksi arkistoinniksi. Arkistointia koskevat poikkeukset muun muassa tietosuojaperiaatteisiin ja rekisteröityjen oikeuksiin tulevat sovellettavaksi vasta siinä vaiheessa, kun käyttötarkoitukseksi tulee yleisen edun mukainen arkistointi.

Esimerkiksi valtionhallinnon massadigitointihankkeen yhteydessä Kansallisarkistolle siirtyy myös sellaisia asiakirjoja, jotka ovat vielä niin kutsutussa säilytysvaiheessa ja joiden rekisterinpitäjänä toimii tiedot siirtänyt arkistotoimija, ei Kansallisarkisto. Näin ollen tosiasiallinen vastuu tietojen lainmukaisesta käsittelystä säilytysvaiheessa on yhä tiedot siirtäneellä rekisterinpitäjällä/arkistotoimijalla, joka mm. voi luovuttaa tietoja vain siten, kuin laissa viranomaisen toiminnan julkisuudesta on säädetty. Myöskään yleisen edun mukaista koskevat poikkeukset esimerkiksi tietosuoja säännösten osalta eivät ole vielä tässä vaiheessa käytettävissä. Nyt ehdotettu säännös johtaisi käytännössä tilanteeseen, että Kansallisarkiston kautta voisi esimerkiksi saada sellaisia tietoja, joita tietoaineiston säilytysvaiheen tosiasiallinen rekisterinpitäjä tai arkistotoimija ei välttämättä voisi luovuttaa voimassa olevien säännösten perusteella. Ehdotettu säännös olisi erittäin ongelmallinen arkistotoimijan sekä rekisterinpitäjän rooliin liittyvien vastuukysymysten sekä määräysvallan näkökulmasta. Ehdotetun katseluyhteyden kautta voisi olla pääsy myös sellaisiin tietoaineistoihin, joiden salassapitoaika on aikoinaan määritelty voimassa olleiden säännösten mukaan lyhyemmäksi, kuin nykyiset salassapitosäännökset edellyttävät (vrt. esim. korkeimman oikeuden ratkaisu KKO:2022:24). Toimintatapa, jossa toimeksisaaja voisi luovuttaa edelleen toimeksiannon kautta saamia tietoja eri tavoin kuin rekisterinpitäjä olisi omiaan aiheuttamaan tulkinnanvaraisia tilanteita esimerkiksi henkilötietojen tietoturvaloukkauksissa tai niiden selvittämisessä. Todettakoon, että tuomioistuinten asiakirjat voivat sisältää tietosuoja säännösten näkökulmasta korotetun suojausvaatimuksen piirissä olevia tietoja (tietosuoja laki 6 §:n 2 mom. ja 7 §:n 2 mom.) silloinkin, vaikka ne olisivatkin julkisuuslain nojalla julkisia.

Tietosuoja säännöksiä sovelletaan, kun aineiston käsittely on osittainkaan automaattista (TSA 2 art. 1 kohta) ja tietosuoja säännösten mukaista henkilötietojen käsittelyä on tietojen luovuttaminen siirtämällä, levittämällä tai asettamalla ne muutoin saataville (TSA 4 art. 2 kohta, Unionin tuomioistuimen ratkaisu asiassa C-245/20, 24.3.2022). Myös lakia viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999) ollaan parhaillaan uudistamassa ja sen ratkaisuja arvioidaan parhaillaan muun muassa muuttunutta tietosuojakehikkoa vasten. Edellä esitettyyn viitaten, myös henkilötietojen asettamista saataville on arvioitava nykyisen tietosuojakehikon ja oikeuskäytännön perusteella aikaisempaa perusteellisemmin. Kiinnitämme huomioita myös siihen, että manuaalisen aineiston kannalta merkittävä rekisterinkäsite on muuttunut olennaisesti tietosuoja-asetuksen myötä ja keskeiseksi seikaksi nousee se, ovatko tiettyä henkilöä koskevat tiedot löydettävissä tietyin perustein.

Ehdotetun 21 b §:n 1 momentin ja 3 momentin välinen suhde on myös osin epäselvä. Säännöksen 1 momentti näyttäisi mahdollistavan minkä tahansa sähköisen luovutuksen laajasti (esim. sähköpostitse tai vaikka tietoverkkoon laittamalla). Säännöksen 3 momentti koskee puolestaan katseluyhteyttä. Säännös ei täytä lainsäädännölle asetettua täsmällisyyden vaatimusta.

Nyt esitettyä muutosta ei ole arvioitu tarpeeksi yksityiskohtaisesti lausunnon kohteena olevassa esityksessä tai niiden perusteluissa asiakirjoissa esiintyvien henkilöiden (yksittäisten kansalaisten, rekisteröityjen) henkilötietojen suojan sekä heidän oikeuksiensa ja vapauksiensa näkökulmasta, ainoastaan potentiaalisten tiedon hyödyntäjien näkökulmasta. Käytännössä nyt ehdotettu muutos johtaa siihen, että viranomaisten kanssa asioivien yksittäisten kansalaisten asiat päätyvät laajan joukon tietoon sähköisesti tai katseluyhteyden kautta. Vaikka tietosuojasäännöksiä ei lähtökohtaisesti sovelleta kuolleisiin henkilöihin, voivat heitä koskevat tiedot olla merkityksellisiä myös elävien henkilöiden kannalta. Vaikka itse arkistointia voidaan perustella yleisen edun mukaisella tarpeella (vaikka siirretyt tiedot eivät välttämättä ole edes vielä arkistointia koskevien poikkeuksien piirissä, kun kysymyksessä voi olla vasta säilytysvaihe), tietojen luovuttaminen arkistosta esimerkiksi katseluyhteydellä ”aktivoi” tiedon uudelleen käyttöön jossakin muussa tarkoituksessa. Tämä muu käsittely on puolestaan arvioitava ja toteutettava tietosuojasäännösten mukaisesti, jotta käsittelyn kohteena olevalla rekisteröidylle ei aiheudu siitä haittavaikutuksia. Nyt ehdotettua säännöstä tai sen aiheuttamia vaikutuksia ei analysoida tai perustella tarpeeksi täsmällisesti voimassa olevaa tietosuojakehikkoa varten. Koska ehdotetun katseluyhteyden kautta mahdollistettaisiin pääsy yksityisten kansalaistenkin näkökulmasta huomattavan laajaan tietoaaineistoon, tulisi säännöstä tarkastella tarkemmin myös suhteellisuusperiaatetta sekä tietosuoja-asetuksen 23 artiklaa vasten. Säännöstä on arvioitava tarkemmin tietosuoja-asetuksen säännöksiä vasten, ja huomioiden, että yleisen edun mukaista arkistointia koskevat poikkeukset eivät välttämättä ole vielä käytössä säilytysvaiheessa sekä huomioiden eri toimijoiden roolit ja vastuut sekä rekisteröityjen oikeudet nyt esitetyssä mallissa, 6 art. 4 kohta sekä 25 art. 2 kohta. Myös tekniset ja organisatoriset toimenpiteet tulisi avata tässä yhteydessä huomattavasti yksityiskohtaisemmin. Epäselväksi jää se, miten katseluyhteyden saajan tiedonsaantioikeus käytännössä selvitettäisiin. Syytä olisi avata myös sitä, miten voidaan toimia, jos asiatonta henkilötietojen käsittelyä havaittaisiin. Käytännössä katseluyhteydenkautta olisi mahdollista jäljentää ja kopioida laajojakin tietoaaineistoja. Epäselväksi jää, miten tällainen estetään.

Kansallisarkiston käytännön mukaan tietosuoja-asetuksen edellyttämä tietojen minimointi toteutetaan seulontapäätöksillä. On todettava, että seulontapäätökset koskevat usein hyvin laajaa asiakirja-aineistoa, eikä tässä yhteydessä voida useinkaan suorittaa käsittelyn osalta analyysiä tietosuoja-asetuksen vaikutuksista yksittäisten rekisteröityjen näkökulmasta. Kun seulontapäätöksellä aineisto määritetään arkistoivaksi (pysyvästi säilytettäväksi), ei useinkaan suoriteta enää mitään jatkotoimenpiteitä esimerkiksi henkilötietojen minimoimiseksi, kuten esimerkiksi nimien pseudonymisoinniseksi tai poistamiseksi. Sitä, kuinka pysyvästi arkistoitavien aineistojen osalta toteutetaan tietojen minimointi tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 89 artiklan mukaisesti yleisen edun arkistoinnin osalta tulisi tarkastella myös sen jälkeen, kun aineisto on määritetty arkistoivaksi.

Jaakkola Riku
Tuomioistuinvirasto

Huhta Iivari
Tuomioistuinvirasto